

На кухні

Ірина Коса

Я звідки можу знати,
країну, як з колін підняти,
Хіба ж я тобі Бог, Провидець?
Тобі аби лише вчепитись!

Казав тобі я сто разів,
Простий слуга я, ніц не знаю,
Лиш "Кровосісів" захищаю.
І досить згадувати Листопад,
Останній день...
То був далеко не "Ахмат".

Самі ж бо винні! Юнці Ракопухлинні!
Та знову заперечила Вона:
Ті Душі? Обездолені? Невинні?
Євромайданні, Непокорені та Ранньочетвертинні...

Продовжив він: А що б тебе!
Не треба було вештатись і мерзти!
Довелося за місто *Вербу* по морозу везти
Сергія та Михайла... — то куля не моя,
То вже наказ біло-блакитного горе-героя..!

І душами вони стали пізніше.
Якби не вештались —
була б доля люб'язніше!
Якби системи не було,
Від нас би декілька будинків відбуло.
Ти цього, дідько, хочеш?
Чи що ти мені мозок день у день виносиш?

Ти лиш поглянь у очі своїй тітці,
Живе в Полтаві в хижій клітці,
Тікала із Херсону до Полтави,
Як тільки Мір почула від *гнилої Наддєржави*.

Раніше з нашим Колеєм *на язи́ке Толстого* говорила

А потім, блін, в Миколу його "перетворила".
"Державной, любі!"Тьфу!
Ну вона точно захворіла!

Он Коля наш...
Завершив він в Москві ін.яз,
І зараз папку прославляє,
І Родіну, Великую Державу захищає.
Він ось писав листа не так давно,
Піде в увал він скоро самовільно...

Ну що ти знову плачеш? Що за сон?
Казав тобі я сто разів, то все бурбон!

Ой, ТИХО будь, сказав! Хтось звонить!
Піди ...еемм...
Во! В сусіда воду набери,
Бо як шахеди знов злетять,
Не дійдемо у магазини, бл*ть.
Ало?... Альо?.. Не слишу?

Доба, минув вже й місяць... листопад... ніхто не звонить...
... а хто ж на чужині Миколу похоронить?

В квартирі, що навпроти,
на кухні двоє знов сварились,
за мову, віру — люди загубились...
сварились, а пізніш любились.